

Ἡ Ψῆφος τῆς Ἀθηνᾶς

Ἀποκηρυγμένα

...

Ὅτε τὸ δίκαιον λύσεως ἀμοιρεῖ,
ὄτε ἡ κρίσις τῶν ἀνθρώπων ἀπορεῖ
καὶ ἀνωτέρας ἀρωγῆς καὶ φώτων χρήζει,
οἱ δικασταὶ σιγῶσιν ἀσθενεῖς, μικροί,
κ' ἡ εὐσπλαγχνία τῶν Θεῶν ἀποφασίζει.

Εἰς τοὺς δημότας Ἀθηνῶν εἶπ' ἡ Παλλάς•
«Τὸ δικαστήριόν σας ἴδρυσα. Ἐλλὰς
ἢ ἄλλη πόλις ἐνδοξότερον ποτέ
δὲν θέλει ἀποκτήσει. Ἄνδρες δικασταί,
φανεῖτ' ἀντάξιοι αὐτοῦ. Ἀνοίκεια
πάθη ἀπαρνηθεῖτε. Ἐπιείκεια
τὸ δίκαιον νὰ συνοδεύη. Αὐστηρὰ
ἂν ἦν' ἡ κρίσις σας, ἃς ἦναι καθαρὰ
ἐπίσης — ὡς ἀδάμας ἄσπιλος, ἀγνή.
Τὸ ἔργον σᾶς εἰς τ' ἀγαθὰ καὶ εὐγενῆ
νὰ ἦναι ὀδηγία, καὶ διοίκησις
σώφρων. Οὐδέποτε μωρὰ ἐκδίκησις.»

Ἀπήνησαν ἐν συγκινήσει οἱ ἄστοί•
«ὦ δέσποινα, ὁ νοῦς ἡμῶν ἀδυνατεῖ
εὐγνωμοσύνης φόρον ν' εὔρη ἐπαρκῆ
εἰς τὴν λαμπρᾶν εὐεργεσίαν.»

Ἡ γλαυκὴ
τοὺς ὀφθαλμοὺς θεὰ ἀπήνησε• «Θνητοί,
τὸ Θεῖον ἐξ ὑμῶν μισθὸν δὲν ἀπαιτεῖ.
Ἐνάρετοι καὶ ἀμερόληπτοι ἐστέ•
τοῦτο μ' ἀρκεῖ. Ἐξ ἄλλου, ἄνδρες δικασταί,
ψηφου μίας ἐφύλαξα δικαίωμα.»

Εἶπον οἱ δικασταί• «Εἰς τὸ στερέωμα
τὸ ἀστερόεν ζῶσα, παρ' ἡμῖν, Θεά,
ἐνταῦθα πῶς ψηφίσεις;»

«Μὴ σᾶς ἀνιά
ἡ ἀπορία αὕτη. Ἐγκρατῆς εἰμί
ἐν τῷ ψηφίζειν. Ἄλλ' ἂν εὐρεθῆ στιγμή
καθ' ἣν διαιρεθῆτ' εἰς δύο σώματα,
οἱ μὲν ὑπέρ, οἱ δὲ κατὰ, τὰ δώματα
χωρὶς ν' ἀφίσω τ' οὐρανοῦ, ὑμεῖς αὐτοὶ
τὴν ψηφον μου θὰ χρησιμεύετε. Ἄστοί,
εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐπιθυμῶ
πάντοτε νὰ χαρίζηται. Ἐν τῷ θυμῷ
τῆς Ἀθηνᾶς σας ἡ συγχώρησις οἰκεῖ
μεγάλῃ, ἀτερμάτιστος, προγονικῇ,
ἐνστικτον ἐκ τῆς Μήτιδος, ἡ κορωνίς
σοφίας ὑπερτάτης ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»